11/05/2020

Μητρ. Διδυμοτείχου: “Η αμαρτία είναι η ασθένεια της ψυχής”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Με αφορμή την ευαγγελική περικοπή της θεραπείας του Παραλύτου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός, ιερουργών εις τον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Αθανασίου Διδυμοτείχου, κηρύττων τον θείο λόγο έκανε τρεις επισημάνσεις· «...Πρώτη επισήμανσις· η ασθένεια της σαρκός είναι το αποτέλεσμα της αμαρτίας, της παρακοής από το θέλημα του Θεού. Η αμαρτία είναι η ασθένεια της ψυχής. Ο Κύριος αφού πρώτα θεραπεύει τον παράλυτο στη συνέχεια του συνιστά λέγων «μηκέτι αμάρτανε». Εδώ καταδεικνύεται η σχέση της αμαρτίας με την υγεία του σώματος. Γι’ αυτό πρωτίστως θα πρέπει να αγωνιούμε για την υγεία της ψυχής, και γι’ αυτό να παρακαλούμε τον Κύριο, και στη συνέχεια να ζητούμε τη θεραπεία του σώματος. Τούτο το γεγονός επιβεβαιώνεται επίσης μέσα από το μυστήριο του Ευχελαίου, όπου πρώτα συγχωρούνται οι αμαρτίες «Άνες, άφες συγχώρησον...» και

στη συνέχεια παρακαλούμε για την ίαση του σώματος.

»Δευτέρα επισήμανσις. Ο παράλυτος της ευαγγελικής περικοπής για 38 ολόκληρα χρόνια επέδειξε επιμονή και υπομονή. Δεν απελπίσθηκε με την μακρόχρονη δοκιμασία του αλλά όλα αυτά τα χρόνια με καρτερία και ελπίδα στο έλεος του Θεού ανέμενε τη σωτηρία. Διά τούτο και ημείς τις αντιξοότητες της ζωής ας τις αντιμετωπίζουμε με πίστη και ελπίδα στον Κύριο της ζωής, με υπομονή και καρτερία και να μην εγκαταλείπουμε τον πνευματικό μας αγώνα με τις πρώτες δοκιμασίες.

»Τρίτη επισήμανσις. Το όνομά της κολυμβήθρας είναι «Βηθεσδά», που στα εβραϊκά σημαίνει «οίκος ελέους». Αυτή η κολυμβήθρα προτυπώνει την κολυμβήθρα της Εκκλησίας, διά της μυστηριακής ζωής της οποίας, πλούσια προσφέρεται στους πιστούς το ελέος και η Χάρις του Θεού. Η Εκκλησία δεν είναι μουσείο, όπως θέλουν κάποιοι να λένε, αλλά ένα θεραπευτήριο, όπου ο πιστός βρίσκει τη θεραπεία της ψυχής και του σώματος...».

Και τελειώνοντας ο Σεβασμιώτατος κάλεσε τους πιστούς να μην αδιαφορούν για την πνευματική τους υγεία αλλά να ζουν τη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας και να μην αμελούν τον τακτικό εκκλησιασμό τους, διότι η Εκκλησία είναι ο μοναδικός «οίκος ελέους» οικτιρμών και φιλανθρωπίας του Ζωντός και Αληθινού Θεού.